

get meget positivt på en så stor offentlighed som muligt, så længe denne offentlighed tjener sit oprindelige formål, nemlig at give befolkningen mulighed for at følge med i, at det går rigtigt til i retssalene, for så er offentligheden jo en vigtig del af folkeoplysningen.

Problemet er, at dette offentlighedsprincip med mediernes skærpede konkurrence og hang til at betragte også seriøse emner som slet og ret underholdning ikke mere nødvendigvis er garanten for en seriøs kontrol af retsplejen, som det oprindeligt var forudsat. Tværtimod bliver det alt for ofte til en gabestok for de involverede, såvel sigtede som tiltalte og vidner. Der trænges til selvrensagelse i mange medier.

Vi har vel nok alle en fornemmelse af, at der forekommer flere lukkede retsmøder og navneforbud end tidligere. Spørgsmålet er så, om det bare er fornemmelser bibragt af pressen selv, eller om der kan dokumenteres en ændring i retning af mere lukkede døre. Spørgsmålet er også, om dette problem, hvis det altså er et problem, blot kunne afhjælpes ved, at både anklagemyndigheden og dommerne var mere kritiske over for advokaternes anmodning om lukkede døre, referatforbud eller navneforbud. Det er noget, vi godt vil se lidt nærmere på.

Vi er enige i, at hvis der er mere lukkede døre, skal der naturligvis rettes op på det.

Specielt når der er tale om straffesager, ønsker vi kritisk at diskutere retssikkerheden for de personer, som der alene er rejst sigtelse imod. Vi har jo i de senere år set uheldige eksempler på, hvordan pressen, længe inden der var rejst tiltale og sket domfældelse, nærmest selv har dømt de sigtede.

Det er ikke en rimelig pressebehandling, og det er os lovgivere, der er i dialog med den presse – som åbenbart ikke gider være til stede og interessere sig for lovforslaget – må være med til at forhindre, at personer ikke dømmes af medierne, før domstolene har talt.

Lovforslaget cementerer en forskelsbehandling af den såkaldte presse og den store offentlighed, og det er jo et godt spørgsmål, om det er rimeligt. Vi synes ikke, det er rimeligt, at f.eks. Johnny nazist i Greve og hans modbydelige racistiske radio skal have bedre muligheder for at formidle retsstof end den samfundslærer, der vil undervise i retspleje.

Med de nye medier bliver vi efterhånden alle sammen vor egen internetsideredaktør, og derfor er tiden måske løbet fra den forskelsbehandling. Det ønsker vi i hvert fald diskuteret.

Og så er der spørgsmålet om pressens adgang til at udtale sig og til at kære kendelser om lukkede døre:

Ærlig talt, er det virkelig noget, journalisterne selv ønsker, når de først får tænkt sig om? Vil det ikke netop beklikke den fri presse, vil det ikke give en skadelig afhængighed, for ikke at sige, at pressen gør sig selv til gidsler? Og hvad skal det så have af konsekvenser, når journalisten sover i timen eller bliver uenig med sin redaktør om, hvordan man skulle have forholdt sig? Og hvordan er retspraksis? Skal den bygge på de kendelser, hvor der var en journalist til stede, eller på de andre?

Sandheden er jo i øvrigt, at det kun er i de mest spektakulære sager, redaktørerne gider sende nogle journalister; de almindelige sager er der faktisk ikke nogen, der interesserer sig for.

Og til sidst en venlig hilsen til det udvalg, der har forberedt denne lov:

Der står nogle steder i lovforslaget, at udvalget har været enigt. Ja, men enighed i et ekspertudvalg kan folkestyret ikke ligge under for og slet ikke i denne sag, hvor et medlem af udvalget offentligt har udtalt, at udvalget er blevet enigt for at presse Folketinget.

Det er en udemokratisk indstilling, og derfor er vi selvfølgelig i Retsudvalget nødt til selv at stille spørgsmålene til de folk, der endnu har deres frie mening, frem for alle mulige kompromiser bag lukkede døre.

Ekspertgrupper, der bare sidder bag lukkede døre og driver deres egen politik for at erstatte folkestyret, kan vi ikke bruge til noget som helst. Det kalder tværtimod på, at vi folkevalgte underkaster problemstillingerne en selvstændig vurdering, og det er præcis, hvad vi ønsker i Venstre.

Vi kan derfor love et meget grundigt udvalgsarbejde, der varetager den brede offentligheds interesser med det formål at sikre en fair retspleje og en fair formidling af, hvad der foregår i retssalene.

Bendt Bendtsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti vil vi gerne se på en modernisering af det samarbejde, der er mellem retterne og pressen. Vi går ind for åbenhed og offentlighed i retterne, så længe det ikke skader nogen.

Vi har noteret os de høringssvar, som er kommet, og fra konservativ side er vi enige i